

Zasloužilý hasič Miloslav Maršálek

Více než dvě desítky let pracoval s mládeží, jako trenér se účastnil mnoha soutěží v požárním sportu a byl i u toho, když místní dorostenci roku 1987 vyhráli mistrovství republiky. Tím vším se může pochlubit Zasloužilý hasič, Miloslav Maršálek, kterého jsem ohledně těchto úspěchů a zážitků vyzpovídal. Řeč byla o jeho začátcích ve sboru, práci s mládeží či soutěžích, kterých se účastnil.

„Narodil jsem se v lednu roku 1946, zde ve Velvarech, nedálko od Pražské brány. Chodil jsem zde na základní školu, poté jsem se vyučil v SONP (Spojené Ocelárny N.P.) v Kladně,“ vzpomíná. K hasičům měl velmi kladný vztah už jako malý: „Už jako dítě jsem je rád pozoroval, pamatuji si, že vždy, když začaly houkat sirény, šel jsem k oknu a sledoval, za jak dlouho vyjedou,“ směje se. Proto nebylo divu, že brzy vstoupil do žákovského družstva. „Moji rodiče se přátelili s rodinou Plecických a tenkrát byl pan Plecický velitelem místních hasičů. V tu dobu ovšem nebyl dostatek žákovských družstev, proto nebylo ani mnoho soutěží, které známe dnes: „Myslím, že jsme byli jen na jedné soutěži ve Chvatěrubech. Ale dělali jsme jiné věci, mezi ty patřily například žehoví hládky. To jsme měli uniformy a chodili hlídat pole, kde rostlo obilí, aby nezačalo hořet,“ vzpomíná nostalgicky.

Roku 1961 vstoupil do velvarského Sboru dobrovolných hasičů a začal jezdit na soutěže s dospělými. „Když mi bylo sedmnáct let, vstoupil jsem také do výboru, v tu dobu jsem tam byl nejmladší a zároveň jsem také začal dělat vedoucího žákovského družstva. U toho jsem zůstal až do doby, než jsem nastoupil vojenskou službu, kterou jsem absolvoval na letišti v Plzni.“

Do výboru a k práci s mládeží se vrátil v roce 1975: „Po vojně pak přišla svatba, rodina a jiné záležitosti. Na výroční schůzi v roce 1975 jsme se ale s kamarádem Václavem Kindlem přihlásili o to, že bychom vedli žákovské družstvo. Již od počátku se k nám hlásilo přes dvacet dětí a tak jsme jezdili na různé soutěže. Výsledky se začaly postupně zlepšovat a dětem se to líbilo,“ vzpomíná s hrdostí. Později, když

Ptá se
Tomáš
Maršálek

první generace žáků odrostly, se založilo i dorostenecké družstvo.

„K tréninku jsme využívali hřiště na koupališti, které jsme si opravili, a později sloužilo mnoha soutěžím. V zimě jsme chodili trénovat do místní sokolovny.“ Krom toho jezdil oddíl jednou ročně na soustředění na Děčínský Sněžník: „Zjistil jsem, že tam mají Dřevarašské závody chaty, tak jsme si ji jednou ročně začali pronajímat. Jezdili jsme autobusem. Bývalo nás okolo padesátky, vždy jen pár vedoucích a děti od těch nejmenších až po ty nejstarší. Ale nestalo se, že by ti nejmladší byli odstrkovaní,“ vzpomíná.

Jak šel čas, dostavily se i výrazné úspěchy: „Žákovská družstva byla dvakrát na mistrovství republiky, dorostenci vyhráli krajskou soutěž pětkrát za sebou a dorostenky čtyřikrát.“ Nejúspěšnějším rokem byl ale rok 1987: „Jak dorostenci, tak dorostenky postoupily na mistrovství republiky

v Hradci Králové. Dorostenky byly šesté a dorostenci celé mistrovství vyhráli,“ říká s hrdostí. „Po dvaceti letech jsme udělali setkání účastníků na Sněžníku a všichni u dobových fotografií rádi zavzpomínali.“

Dorostenecký tým pak ještě získal třetí místo na republikovém mistrovství roku 1990, které se konalo v Hradci u Stodu. „Později jsem ale vedení přenechal mladším a v roce 1995 jsem mládež opustil definitivně,“ říká. Členem sboru je ale nadále a do roku 2021 stále působil ve výboru.

Tomáš Maršálek

Roku 2009 byl navíc oceněn nejvyšším vyznamenáním, titulem Zasloužilého hasiče. Ceremoniál se konal v Příbyslavi. Shodou okolností je v tamním muzeu vystaven prapor, který byl Miloslavem Maršálkem namíště původní hasičárny ve Velvarech nalezen, poté v Příbyslavi zrekonstruován a je to tak možná nejstarší relikvie sborů dobrovolných hasičů v naší republice.

Závěrem ještě dodává: „Rád na roky u hasičů vzpomínám a často se k nim v myšlenkách vracím. Byl jsem mezi mladými, což mě naplňovalo. Nikdy jsem na žádání dítě nemusel zvýšit hlas. Dělal jsem to s láskou a s pokorou a právě pokora, ta je podle mě nejdůležitější.“